

เศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยว เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ของถนนคนเดิน จังหวัดเชียงใหม่

SUITABLE CREATIVE ECONOMY FOR TOURISTS ON ECOTOURISM DEVELOPMENT OF CHIANG MAI SUNDAY WALKING STREET

รัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ธร¹, ณภัทร ทิพย์ศรี²

Ratthanan Pongwiritthon¹, Naphat Thipsri²

สาขาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงราย^{1,2}

dr_tok2029@hotmail.com¹, t_wasanna@l.com²

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบศักยภาพของพื้นที่และแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์การท่องเที่ยวถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคือ นักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 400 คน ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก กับฝ่ายผู้บริหารจากเทศบาลนครเชียงใหม่ ผู้ประกอบการบริเวณถนนคนเดิน และนักวิชาการ ผลการศึกษาพบว่า ศักยภาพของพื้นที่ในภาพรวมมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านการเข้าถึง และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ มีภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ได้ และด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งแนวทางการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวถนนคนเดินอย่างยั่งยืน โดยส่งเสริมให้มีรูปแบบการท่องเที่ยวถนนคนเดินที่หลากหลาย หาเอกลักษณ์หรือจุดเด่น ซึ่งต้องมีรูปแบบถนนคนเดินเฉพาะตัวให้เป็นเอกลักษณ์ของถนนคนเดิน เพื่อสร้างความแตกต่างกับแหล่งท่องเที่ยวถนนคนเดิน และมุ่งเน้นสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก ประกอบด้วย การจัดระเบียบถนนคนเดิน ร้านค้า ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย โดยปลูกจิตสำนึกถึงมิติของสถานที่ด้านวัฒนธรรม ประเพณี เพื่อให้เป็นสถานที่สำหรับการศึกษาแลกเปลี่ยนความรู้ในด้านต่าง ๆ ในมิติของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

คำสำคัญ: เศรษฐกิจสร้างสรรค์, การพัฒนา, การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์, ถนนคนเดิน

ABSTRACT

This research aims to study the potential of the area and creative economy development guideline of Chiang Mai Sunday walking street on Tha Pae Road, Chiang Mai. This work is both quantitative and qualitative research. A questionnaire was used to gather quantitative data from 400 Thai tourists. A qualitative data collected by in-depth interview with the administrative board of Chiang

Mai municipality, Sunday walking street entrepreneurs and academics. The results showed that the overall potential of the area has important score in high level in term of attractive, accessible, and facilities. Overall factor of ecotourism development at the highest level, including physical description aspect, quality and environment aspect, economic and social aspect, as well as art and cultural administration and management aspect. The guidelines for sustainable tourism development of walking street are to focus on encouraging various patterns of walking street, find uniqueness or identity which make a difference to the other walking street. As well as focus on providing facilities such as organizing the clear walking area and tidy shops while also raising awareness on cultural and traditional aspect to provide knowledge in the various dimensions of sustainable tourism development.

Keywords: Creative Economy, Development, Ecotourism, Chiang Mai Sunday Walking Street

บทนำ

องค์การท่องเที่ยวโลก กำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวไว้ 3 รูปแบบคือ 1) รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ (natural based tourism) หมายถึงการท่องเที่ยวแหล่งธรรมชาติ ประกอบด้วย การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล การท่องเที่ยวธรณีวิทยา การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงดาราศาสตร์ และการท่องเที่ยวเชิงเกษตร 2) รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม (cultural based tourism) หมายถึงการท่องเที่ยวในแหล่งประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ประกอบด้วย การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวชมวัฒนธรรมและประเพณี และการท่องเที่ยวชมวิถีชีวิตในชนบท และ 3) รูปแบบการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (special interest tourism) หมายถึงการท่องเที่ยวที่ผสมผสานการท่องเที่ยว กับความต้องการอื่นเพิ่มเติมประกอบด้วย การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงทัศนศึกษาและศาสนา การท่องเที่ยวเพื่อศึกษากลุ่มชาติพันธุ์หรือวัฒนธรรมกลุ่มน้อย การท่องเที่ยวเชิงกีฬา การท่องเที่ยวแบบผจญภัย การท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์และฟาร์มสเตย์ และการท่องเที่ยวพำนักระยะยาว [1]

สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงและแนวโน้มการท่องเที่ยวโลกในปัจจุบัน มีรูปแบบการท่องเที่ยวในความ

สนใจพิเศษเพิ่มมากขึ้น จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม คำนึงถึงความสมดุลและความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว โดยมีบูรณาการการท่องเที่ยวให้เชื่อมโยงกับวิถีชีวิตวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติ นโยบายในการพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจของธุรกิจท่องเที่ยวในกลุ่มพื้นที่ที่มีศักยภาพสูง ส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่และกระแสดemand ของตลาดโลก ดังนั้นทางกลุ่มผู้ดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นกลุ่มคนและชุมชนมีจุดอ่อน คือ การขาดการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เช่น รูปแบบทางการตลาด การเงิน การรวมกลุ่ม การบริหารจัดการให้เกิดความยั่งยืน เป็นต้น [2] โดยเฉพาะปัจจุบันจะให้ความสำคัญต่อการพัฒนาแบบบูรณาการในเชิงกลุ่มพื้นที่ เนื่องจากเป็นหนทางหนึ่งในการกระจายพื้นที่ให้ทุกจังหวัดได้รับการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น ในการกำหนดกลยุทธ์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดนั้นเน้นกลยุทธ์ร่วม คือ การสร้างตราสินค้าของแต่ละกลุ่ม เพื่อเป็นจุดขาย การเสริมสร้างศักยภาพร่วมกันโดยใช้หลักการบูรณาการทรัพยากร โดยการจัดลำดับความสำคัญตามศักยภาพที่แท้จริงเชิงพื้นที่ภายในกลุ่มจังหวัดและกระจายการ

ท่องเที่ยวด้วยการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวภายในแต่ละกลุ่มหรือระหว่างกลุ่ม การกระจายสินค้าทางการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพที่แท้จริงไปยังกลุ่มชุมชนจังหวัดต่างๆ อย่างทั่วถึงเท่าที่จะเป็นไปได้ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกกลุ่มนักท่องเที่ยวเพราะต้องการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการสู่ความยั่งยืน เพื่อให้สอดคล้องกับการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แผนการพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 11 ที่เน้นความเข้มแข็งของคน ชุมชน และเป็นส่วนหนึ่งที่ได้กำหนดวิสัยทัศน์ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ โดยมีเป้าประสงค์ที่จะเพิ่มรายได้ทางการท่องเที่ยวจากแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ที่เน้นสิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม รวมทั้งการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น และจากการศึกษาผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่ออารยธรรมของทรัพยากรธรรมชาติ พบว่ามีสาเหตุจากคนในชุมชนขาดการมีส่วนร่วมและขาดความรู้ความเข้าใจในการดูแลรักษา รวมทั้งชุมชนยังขาดความตระหนักในการให้ความสำคัญกับแหล่งท่องเที่ยวของท้องถิ่นที่ตนอาศัยอยู่นอกจากนั้นผลกระทบที่เกิดขึ้นยังส่งผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของคนในชุมชน [2] ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นที่นำไปสู่การพัฒนา ซึ่ง Spencer ได้เสนอขั้นตอนของการพัฒนาสังคมว่า การรวมกันของระบบสังคมย่อยกลายเป็นสังคมขนาดใหญ่ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและองค์ความรู้ ความคิดในสังคมนั้นด้วย ทั้งนี้ ได้ให้ความสำคัญของการพัฒนาสังคมจากเรียบง่าย ไม่ซับซ้อน ไปสู่สังคมซับซ้อน ใน 3 ส่วน คือ ระบบกฎเกณฑ์ระเบียบ ระบบของการจัดการบริหาร และระบบการกระจายทรัพยากรซึ่งการพัฒนาจะมีความซับซ้อนมากขึ้นเป็นลำดับ [3]

จังหวัดเชียงใหม่มีศักยภาพพื้นที่ที่มีความโดดเด่น ยังสามารถเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติ เพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้จักมากขึ้นของแหล่งท่องเที่ยวถนนคนเดิน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีความพร้อมทุกด้านได้ ดังนั้นการสร้างรูปแบบการท่องเที่ยวถนนคนเดิน เชื่อมโยงแผนพัฒนาเศรษฐกิจ

และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 เพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคมและระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจบนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทย ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง นอกจากนั้นการท่องเที่ยวในพื้นที่ถนนคนเดิน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ [4] เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่มีความนิยมและเป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่อนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นหลายผลิตภัณฑ์และหลายรูปแบบ อาทิเช่น ตลาดดั้งเดิม ผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือ อาหารพื้นเมือง ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ ซึ่งที่ผ่านมาการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวบางกิจกรรมไม่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ขาดการเชื่อมโยงกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติและการมีส่วนร่วมของเครือข่ายของธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่งผลกระทบต่อถึงการเปลี่ยนแปลงในทางลบต่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และกระแสความต้องการของนักท่องเที่ยวยังส่งผลกระทบต่อดำเนินชีวิตและการเปลี่ยนแปลงของชาวชุมชน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาศักยภาพของพื้นที่ และการมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวของถนนคนเดิน จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ถนนคนเดิน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ต่อไปอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อทราบศักยภาพของพื้นที่และแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์การท่องเที่ยวถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยมุ่งศึกษาองค์ประกอบของศักยภาพของพื้นที่และแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์การท่องเที่ยวถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ อย่างยั่งยืนของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิง

อนุรักษ์ของถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ในแนวคิดที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ทฤษฎี 3A โดย Holloway กล่าวว่ากระบวนการวัดคุณภาพประสงคด้านการท่องเที่ยวได้นั้น จะต้องมียองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวหลักที่สำคัญ 3 ประการ หรือ 3A ในแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ประกอบด้วย

1.1) สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) เกิดจากสถานที่ (Sites) ซึ่งอาจเกิดจากธรรมชาติสร้างหรือมนุษย์สร้างขึ้นก็ได้ และเหตุการณ์ (Events) ซึ่งเหตุการณ์ที่น่าประทับใจจะเกิดจากมนุษย์สร้างเพียงอย่างเดียว

1.2.) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) ได้แก่ ความสะดวกสบายที่ช่วยนักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปถึงสถานที่ได้รวดเร็ว ปลอดภัย และสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น ดังนั้น การสร้างปัจจัยพื้นฐานในการผลิตและระบบสาธารณูปโภค จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียในแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งสิ่งก่อสร้างอื่นๆที่ช่วยทำให้การท่องเที่ยวสะดวกยิ่งขึ้นและระบบกำจัดของเสียเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องพัฒนาควบคู่ไปกับแหล่งท่องเที่ยว

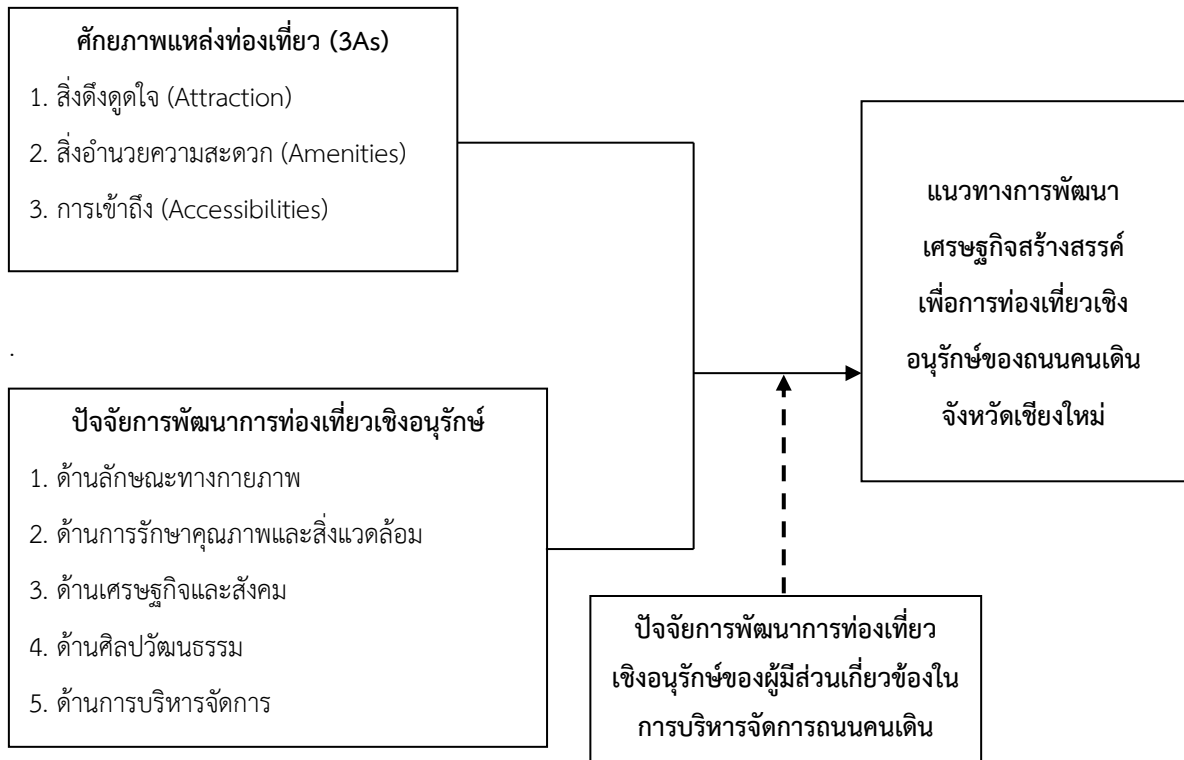
1.3.) การเข้าไปถึง (Accessibility) ระบบการขนส่ง (Transportation) ซึ่งประกอบด้วยเส้นทาง (way) พาหนะ (Vehicle) สถานี (Terminal) และผู้ประกอบการ (Carrier) ที่พร้อมให้บริการจะช่วยให้เข้าไปถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่ายยิ่งขึ้น [5]

2. เศรษฐกิจสร้างสรรค์เป็นแนวทางหนึ่งของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างการผลิตให้สมดุลและยั่งยืน มีหลักการสำคัญคือ การสร้างคุณค่าของสินค้าและบริการ (Value creation) โดยใช้องค์

ความรู้และ นวัตกรรม ผนวกกับจุดแข็งในด้านความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตความเป็นไทย เพื่อสร้างคุณค่าทางเศรษฐกิจและเชื่อมโยงไปสู่การสร้างคุณค่าทางสังคม ทั้งนี้ เทคโนโลยี/นวัตกรรมสมัยใหม่ได้ถูก นำเข้าสู่กระบวนการ “คิดอย่างสร้างสรรค์” และ “สร้างแรงบันดาลใจจากรากวัฒนธรรมและภูมิปัญญาที่สั่งสมของสังคม” อย่างไรก็ตาม การขับเคลื่อนการพัฒนาจะต้องเป็นไปอย่างมีบูรณาการและบังเกิดผลทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ดังนั้น การดำเนินการต้องให้ความสำคัญต่อประเด็นการพัฒนาที่สำคัญ ดังนี้ การสร้างความตระหนักและสร้างโอกาสให้กับผู้ประกอบการ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสภาพแวดล้อมภายในประเทศ การบูรณาการการดำเนินงานของหน่วยงาน และการศึกษาวิจัยและพัฒนาเชิงลึกในสาขาเศรษฐกิจสร้างสรรค์และทุนวัฒนธรรม [6]

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปประเด็นที่เกี่ยวข้องได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านความสะดวกและการเข้าถึง ด้านการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อแนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของถนนคนเดิน จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งในด้านลักษณะทางกายภาพ ด้านการรักษาคุณภาพและสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐกิจและสังคม ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านการบริหารจัดการ จึงได้ตัวแปรในการศึกษาโดยสามารถเขียนเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) ร่วมกับวิธีการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) ประชากร คือ กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 2,538,371 คน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย: ออนไลน์) ใช้การคำนวณตัวอย่างของ ทาโร ยามาเน่ [7] ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง (Sample size) จำนวน 400 คน พื้นที่เก็บกลุ่มตัวอย่างคือ ถนนคนเดินท่าแพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ และกลุ่มที่ 2 สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ คือกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informants) ประกอบด้วย 1. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการ

ถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ ฝ่ายผู้บริหารท้องถิ่นจากเทศบาลนครเชียงใหม่ 2. ผู้ประกอบการบริเวณ ถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ และ 3 นักวิชาการ ซึ่งใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยเครื่องมือในการวิจัยคือแบบสอบถาม (Questionnaire) สร้างตามความมุ่งหมายและกรอบแนวคิดของการวิจัยที่กำหนด โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ เพศ อายุ การศึกษา และอาชีพ ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (3As) และตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง

อนุรักษ์ โดยตอนที่ 2 และตอนที่ 3 โดยกำหนดการให้คะแนนคำตอบของแบบสอบถาม มาตรวัด 5 ระดับ ซึ่ง 1 หมายถึง ระดับความคิดเห็นด้วยน้อยที่สุดเป็นลำดับไปจนถึง ระดับ 5 หมายถึง ระดับความคิดเห็นด้วยมากที่สุด และใช้เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย 5 ระดับโดยค่าเฉลี่ย 1.01- 1.80 หมายถึงมีระดับความคิดเห็นด้วยน้อยที่สุด และค่าเฉลี่ย 4.21- 5.00 หมายถึงมีระดับความคิดเห็นด้วยมากที่สุด จากการหาค่าความเชื่อมั่นของเนื้อหา (Reliability) ทั้งฉบับ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น ของเครื่องมือที่ระดับ 0.877

ส่วนการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเป็นรายบุคคล (Individual-Depth Interviews) ต่อกลุ่มผู้นำทางความคิด (Key Opinion Leaders) ได้แก่ 1. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ ฝ่ายผู้บริหารท้องถิ่นจากเทศบาลนครเชียงใหม่ 2. ผู้ประกอบการบริเวณ ถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ และ 3 นักวิชาการ โดยใช้การสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้างแบบขยายความออกไป (Divergent Interviewing) เพื่อไม่เป็นการปิดกั้นข้อมูลข่าวสารและเพื่อให้ได้ข้อมูลที่กว้าง ลึก และถูกต้อง

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นแบ่งเป็นสองส่วนคือ การวิเคราะห์เชิงปริมาณและการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เชิงปริมาณใช้การหาค่าความถี่และร้อยละ ส่วนการวิเคราะห์เชิงคุณภาพอาศัยเทคนิคการจำแนกและจัดระบบข้อมูล (Typology and Taxonomy) เป็นการนำข้อมูลที่ได้มาจำแนกและจัดหมวดหมู่ออกให้เป็นระบบตามปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในแต่ละด้าน [8] เพื่อใช้เป็นแนวทางการในพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์อย่างยั่งยืนต่อไป

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวไทยพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 53.00 เพศชาย จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 47.00 มีอายุอยู่ในช่วง 25-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.00 รองลงคือ 18-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 24.25 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 38.00 รองลงมาคือ มัธยม/อาชีวศึกษา ร้อยละ 33.50 และระดับประถม ร้อยละ 18.75 ตามลำดับ อาชีพของนักท่องเที่ยว คือ ธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 30.50 รองลงมาคือรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 17.50 และ อาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 14.75 ผลการวิเคราะห์ระดับความสำคัญของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (3As) ของถนนคน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ค่าระดับความสำคัญที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจ โดยเฉพาะทางด้านร้านค้าและแผงร้านค้า บนถนนคนเดิน รองลงมาคือ ด้านการเข้าถึงและด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ตามลำดับ มีรายละเอียดแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ระดับความสำคัญของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (3As) ของถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่

ระดับความสำคัญของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (3As)	\bar{X}	S.D.	ระดับความสำคัญ
1. ด้านสิ่งดึงดูดใจ			
1.1 ภาพรวมของแหล่งท่องเที่ยว			
สามารถท่องเที่ยวได้ทุกฤดู	4.28	0.86	มากที่สุด
เอกลักษณ์ที่โดดเด่นของวัฒนธรรมท้องถิ่น	3.83	0.95	มาก
มีแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง	3.56	0.66	มาก
การจัดพื้นที่ขายสินค้าที่น่าสนใจ	4.12	1.03	มาก
จำนวนร้านค้าที่หลากหลาย	4.03	0.72	มาก
รวม	3.96	0.78	มาก
1.2 ร้านอาหาร			
ราคาอาหาร มีความเหมาะสม	3.62	1.24	มาก
คุณภาพของอาหาร	4.32	0.96	มากที่สุด
อาหารที่จัดจำหน่ายมีความหลากหลาย	4.26	0.63	มากที่สุด
ความสะอาดของอาหารและบรรจุภัณฑ์	3.62	0.61	มาก
รสชาติของอาหาร	4.43	1.18	มากที่สุด
รวม	4.05	0.88	มาก
1.3 ร้านค้า/ แผงร้านค้า			
ราคาสินค้ามีความเหมาะสม	3.81	0.64	มาก
คุณภาพของสินค้า	4.46	0.71	มากที่สุด
ความหลากหลายของสินค้า	4.41	0.72	มากที่สุด
สินค้าแสดงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น	4.33	0.93	มากที่สุด
รวม	4.25	0.81	มากที่สุด
รวมด้านสิ่งดึงดูดใจ	4.08	0.83	มาก
2. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก			
จำนวนห้องน้ำ/สุขา ที่เพียงพอ	4.03	0.66	มาก
มีที่จอดรถเพียงพอ	3.71	0.54	มาก
มีที่นั่งพักผ่อน	3.44	1.18	มาก
มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	3.2	0.93	ปานกลาง
รวมด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.595	0.91	มาก

ตาราง 1 (ต่อ) ระดับความสำคัญของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (3As) ของถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่

ระดับความสำคัญของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (3As)	\bar{X}	S.D.	ระดับความสำคัญ
3. ด้านการเข้าถึง			
ความสะดวกในการเดินทาง	4.1	0.63	มาก
ความหลากหลายของช่องทางในการเดินทาง	3.54	0.74	มาก
ความปลอดภัยในการเดินทาง	3.47	1.16	มาก
มีป้ายสัญลักษณ์บอกทางชัดเจน	3.77	1.11	มาก
รวมด้านการเข้าถึง	3.72	0.96	มาก
รวมทั้งหมดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว	3.80	0.86	มาก

ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ของถนนคนเดิน จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าโดยรวมแล้วนักท่องเที่ยวเห็นด้วยอย่างมากต่อปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งนักท่องเที่ยวได้ให้ระดับความคิดเห็นมากที่สุดต่อปัจจัย

การพัฒนาทางด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และด้านลักษณะทางกายภาพ ส่วนปัจจัยการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ด้านการบริหารและจัดการ และด้านศิลปวัฒนธรรมนั้นนักท่องเที่ยวได้ให้ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก รายละเอียดแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ปัจจัยพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านลักษณะทางกายภาพ			
ความมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยว	4.07	0.81	มาก
มีคุณค่าหรือเอกลักษณ์พิเศษเชิงการท่องเที่ยว	4.49	0.53	มากที่สุด
มีคุณค่าเชิงวิชาการและการศึกษา	3.98	0.95	มาก
ความกลมกลืนกับธรรมชาติ วัฒนธรรม หรือประเพณี	4.26	0.62	มากที่สุด
รวมด้านลักษณะทางกายภาพ	4.20	0.73	มากที่สุด
2. ด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม			
มีอุปกรณ์รองรับขยะเพียงพอ และเหมาะสม	4.35	0.61	มากที่สุด
มีป้ายเตือนทิ้งขยะให้ถูกที่	4.26	0.78	มากที่สุด
อากาศปราศจากฝุ่นและควัน	4.57	0.43	มากที่สุด
ไม่มีกลิ่นฟุ้งกระจายและสร้างความรำคาญในแหล่งท่องเที่ยว	4.12	0.69	มาก
รวมด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม	4.33	0.66	มากที่สุด

ตาราง 2 (ต่อ) ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
3. ด้านเศรษฐกิจและสังคม			
การได้รับประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมของชุมชน	4.02	0.93	มาก
การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ	3.98	0.74	มาก
การเปิดโอกาสให้องค์กรภายนอกเข้ามามีบทบาทสนับสนุน	3.76	0.62	มาก
ควรมีการจัดตั้งกลุ่ม/องค์กรเพื่อดูแลการท่องเที่ยว	4.18	0.84	มาก
ควรมีกลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.19	0.73	มาก
การจัดกิจกรรมนันทนาการ	4.24	0.81	มากที่สุด
รวมด้านเศรษฐกิจและสังคม	4.06	0.86	มาก
4. ด้านศิลปวัฒนธรรม			
มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน	4.1	0.94	มากที่สุด
มีความเป็นมาทางด้านประวัติศาสตร์วัฒนธรรมประเพณีที่สืบค้นได้	3.86	0.81	มาก
มีความงดงามด้านศิลปวัฒนธรรม	3.69	0.76	มาก
มีการเปิดโอกาสให้ได้เรียนรู้วิถีชีวิตประเพณี วัฒนธรรม	4.33	0.53	มากที่สุด
มีการเปิดโอกาสให้ได้เรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน	3.51	1.17	มาก
รวมด้านศิลปวัฒนธรรม	3.90	0.93	มาก
5. ด้านการบริหารและจัดการ			
มีป้ายอธิบายข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยว	3.67	0.84	มาก
การจัดเตรียมเอกสารหรือข้อมูลเผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆ	4.13	1.16	มาก
มีเจ้าหน้าที่ดูแลเพียงพอละดูแลทั่วถึง	4.26	0.64	มากที่สุด
การติดตั้งป้าย สัญญาณเตือนภัยอย่างเหมาะสม	3.56	0.89	มาก
มีอุปกรณ์และเครื่องมือบรรเทาสาธารณภัย	4.11	1.02	มาก
รวมด้านการบริหารและจัดการ	3.95	0.98	มาก
รวมปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	4.09	0.73	มาก

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่องเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าระดับความสำคัญของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (3As) ของถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญมากที่สุดคือ ด้านสิ่งดึงดูดใจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวารินทร์ เหล่าสงคราม (2550) ซึ่งศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศต่อกิจกรรมถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าสถานที่ท่องเที่ยวควรเป็นแหล่งที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอง และเป็นสถานที่สำคัญต่างๆทางประวัติศาสตร์ รวมถึงการมีวัฒนธรรมและประเพณีที่เก่าแก่ [9] นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของธรรณัท พงศ์วิริทธิ์ธร (2556) ที่ได้ศึกษารูปแบบถนนคนเดินที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ยั่งยืน พบว่านักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจกับสินค้าภายในงาน รวมไปถึงวันและเวลาในการจัดงาน ซึ่งเห็นได้ชัดว่าถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ นั้นมีศักยภาพทางด้านสิ่งดึงดูดใจ เนื่องจากการจัดถนนคนเดินทุกวันอาทิตย์ตั้งแต่ช่วงบ่ายเป็นต้นไป นักท่องเที่ยวสามารถท่องเที่ยวและเลือกซื้อสินค้าได้ตลอดทั้งปี สถานที่จัดกิจกรรมนั้นประกอบด้วยร้านค้าที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรม และสินค้าหัตถกรรมท้องถิ่น รวมไปถึงร้านอาหารที่จัดจำหน่ายอาหารพื้นเมือง นอกจากนี้ถนนคนเดินถนนท่าแพ ยังมีโบราณสถานอีกมากมาย เช่น อนุสาวรีย์สามกษัตริย์ วัดที่สำคัญ เช่น วัดพระสิงห์วรมหาวิหารและวัดพระวัดพระธาตุเจดีย์หลวง โดยเฉพาะช่วงเทศกาลที่สำคัญอย่างเช่นงานประเพณีปีใหม่เมือง (ประเพณีสงกรานต์) หรือ พิธีบูชาเสาอินทขิลหรือเสาหลักเมือง ทางวัดก็ได้เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวเข้ามามีส่วนร่วม รวมถึงการเรียนรู้วัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่นในเวลากลางคืนอีกด้วยจึงทำให้นักท่องเที่ยวได้ท่องเที่ยวเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น และเลือกซื้อสินค้าในเวลา

เดียวกัน ทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและด้านการเข้าถึงนั้น แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก [10] ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประพัทธ์ชัย ไชยนอก (2553) ที่พบว่า แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมควรมี สิ่งบริการพื้นฐานทางการท่องเที่ยว เช่นสถานบริการข้อมูลทางการท่องเที่ยว ด้านการรักษาความปลอดภัย และระบบคมนาคมขนส่งเพื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่าถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ นั้นมีหน่วยบริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวบริเวณประตูท่าแพ นอกจากนี้ ยังมีสถานีตำรวจอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ไว้คอยบริการ ให้ความช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่นอีกด้วย เนื่องจากถนนคนเดิน ถนนท่าแพ นั้นอยู่ในทำเลที่เป็นใจกลางอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ทำให้ง่ายต่อการเข้าถึงซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถใช้บริการระบบขนส่งมวลชน เช่น รถสองแถว ฯลฯ ได้อย่างสะดวก ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีพาหนะส่วนตัวก็สามารถจอดรถรอบบริเวณถนนคนเดินได้ อย่างไรก็ตามทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสนใจในด้านความปลอดภัยในทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว เนื่องจากถนนที่จอดรถบางจุดนั้นค่อนข้างมืด และเป็นซอยแคบไม่ปลอดภัย ดังนั้นควรมีชุดรักษาความปลอดภัยผลึกเปลี่ยนเข้ามาดูแลยานพาหนะของนักท่องเที่ยว เป็นต้น

ผลการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของถนนคนเดินถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ นักท่องเที่ยวให้ระดับความคิดเห็นมากที่สุดคือ การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและลักษณะทางกายภาพ [11] ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพนัส เหลี่ยมสมบัติ(2554) ที่ทำการศึกษารื่องการใช้ใช้ถนนคนเดินเพื่อสร้างความเข้มแข็งของชุมชนกรณีศึกษาชุมชนสองฝั่งถนนวัวลาย จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าทั้งทางภาครัฐและชุมชนต้องช่วยกันฟื้นฟูและอนุรักษ์ โดยการประชาสัมพันธ์ทางด้านเอกลักษณ์คุณค่า และวัฒนธรรมของพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการสร้างชื่อเสียงให้กับถนนคนเดินถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่ [12] นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ

จารุตา อุปเสาร (2555) ที่ว่าพื้นที่การจัดงานถนนคนเดินนั้นไม่มีความสะอาด เนื่องจากอุปกรณ์รองรับไม่เพียงพอกับปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้บริหารท้องถิ่นควรมีการสำรวจบริเวณพื้นที่และหาตำแหน่งที่เหมาะสมในการจัดตั้งอุปกรณ์รองรับพร้อมทั้งติดตั้งป้ายเตือนทิ้งขยะให้ถูกที่ ส่วนปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ด้านศิลปวัฒนธรรม และด้านการบริหารจัดการนักท่องเที่ยวให้มีความคิดเห็นในระดับมาก [13] ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของลำพิง บัวจันธุ์ (2551) และวัชรวิวัฒน์ ศศิผลิน (2549) ที่พบว่าการจัดถนนคนเดินนั้นได้ก่อให้เกิดผลดีในด้านต่างๆ คือ ด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากการสร้างรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่น และเกิดการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ส่วนทางด้านสังคมนั้น ทำให้เกิดพื้นที่ท่องเที่ยวใหม่โดยการใช้จุดเด่นจากทำเลที่ตั้งที่มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่น ดังนั้น ทางหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดถนนคนเดิน ถนนท่าแพ ควรคำนึงถึง การได้รับประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมของชุมชน รวมถึงการให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการพื้นที่ถนนคนเดิน นอกจากนี้ควรมีการร่วมมือระหว่างกลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อหาแนวทางในการจัดกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมที่น่าสนใจบริเวณลานอนุสาวรีย์สามกษัตริย์ เพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้วิถีชีวิตประเพณีล้านนาอีกด้วย [14]

สรุปผลการการศึกษา

ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุอยู่ในช่วง 25-30 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรีและประกอบธุรกิจส่วนตัว ผลการวิเคราะห์ระดับความสำคัญของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (3As) ของถนนคนเดินพบว่า นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านการเข้าถึง และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของถนนคนเดิน จังหวัดเชียงใหม่ โดยนักท่องเที่ยวเห็นด้วยอย่างมาก ได้แก่ ปัจจัยการพัฒนาทางด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และลักษณะทางกายภาพ ส่วนปัจจัยการพัฒนาทางด้าน

เศรษฐกิจและสังคม ด้านการบริหารและจัดการ ด้านศิลปวัฒนธรรมนั้นนักท่องเที่ยวให้ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ซึ่งผลการวิจัยข้างต้น ได้นำมาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเป็นรายบุคคล (Individual-Depth Interviews) ของกลุ่มผู้นำทางความคิด (Key Opinion Leaders) เพื่อหาแนวทางการพัฒนาเพื่อให้เกิดความยั่งยืน พบว่า ควรมีการพัฒนาด้านสิ่งดึงดูดใจ โดยมุ่งเน้นการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวถนนคนเดินอย่างยั่งยืนให้เหมาะสม ส่งเสริมให้มีรูปแบบการท่องเที่ยวถนนคนเดินที่หลากหลาย หาเอกลักษณ์หรือจุดเด่นของถนนคนเดิน หรือพัฒนารูปแบบถนนคนเดินเฉพาะตัวให้เป็นเอกลักษณ์ของถนนคนเดิน เพื่อสร้างความแตกต่างกับแหล่งท่องเที่ยวถนนคนเดิน ส่วนด้านการเข้าถึงและด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มุ่งเน้นสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น จัดระเบียบบนถนนคนเดิน ร้านค้า ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ให้เกิดการเรียนรู้และสำนึกถึงมิติของสถานที่สำหรับด้านวัฒนธรรม ประเพณี ในรูปแบบการพัฒนาให้เป็นสถานที่สำหรับการศึกษาแลกเปลี่ยนความรู้ในด้านต่างๆ ในมิติของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาและทีมงานที่ช่วยสนับสนุนทุนวิจัย “โครงการยกระดับปริญญาโทเป็นงานวิจัยตีพิมพ์สร้างสรรค์ และงานบริการวิชาการสู่ชุมชน ประจำปี 2557”

เอกสารอ้างอิง

- [1] Richark K. Unterman. (1984). **Accommodation The Pedestrian**. NY: Vannstrand reinhold.
- [2] รัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ธร และ ภาคภูมิ ภักดีภาส. (2556). **แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชนเผ่าเพื่อความยั่งยืน**. ปีที่ 6 ฉบับที่ 1.
- [3] Spencer, Lis; Ritchie, Jane; and O' Connor, William. (2003). **Analysis: Practices, Principles and Processes**. In *Qualitative Research Practice: A Guide for Social Sciences Students and Researchers*. Pp. 199-218. Edited by Jane Ritchie, and Jane Lewis. SAGE Publication Ltd.
- [4] การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2554). **แนวโน้มการท่องเที่ยวภาคเหนือ**. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- [5] Holloway, J. C. (1998). **The Business of Tourism**. Plymouth, Macdonald and Evens Ltd.
- [6] สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2552). **รายงานการศึกษาเบื้องต้นเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (The Creative Economy)**. บริษัท บี.ซี. เพรส(บุญชิน) จำกัด.
- [7] Yamane Taro. (1967). **Statistics: An Introductory Analysis**. 3d ed. New York: Harper and Row.
- [8] Denzin, N. K., & Lincoln, Y. S. (Eds.). (1994). **Handbook of Qualitative Research**. : Sage Production, Inc. USA.
- [9] วารินทร์ เหล่าสงคราม. (2550). **ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศต่อกิจกรรมถนนคนเดิน ถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่**. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [10] รัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ธร และ ภาคภูมิ ภักดีภาส. (2556). **รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมถนนคนเดินที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืน**. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา.
- [11] ประพัทธ์ชัย ไชยนอก. (2553). **แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม: กรณีศึกษาบ้านด่านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย**. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชายุทธศาสตร์ การพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- [12] พนัส เหลี่ยมสมบัติ. (2554). **การใช้ใช้ถนนคนเดินเพื่อสร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชน: กรณีศึกษาชุมชนสองฝั่งถนนวัวลาย จังหวัดเชียงใหม่**. รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (การเมืองและการปกครอง), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [13] จารุตา อุปเสาร์. (2555). **การศึกษาการเปรียบเทียบการบริหารจัดการถนนคนเดินท่าแพ วัวลาย และสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่**. รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

[14] วัชรวิวัฒน์ ศศิผลิน. (2549). **การจัดกิจกรรมเพื่อการ
ท่องเที่ยว: กรณีศึกษากิจกรรมถนนคนเดิน
ในจังหวัดเชียงใหม่**. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การจัดการอุตสาหกรรมการ
ท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.